

Crits interiors d'un nin no nin.
Aquelles nits amb les estrelles,
les observava, mentre conversàvem.
Sempre vaig voler estar amb elles,
els ocells deien que m'ajudaven.
Aquells ocells del meu cap,
aquells ocells que em feien volar.
Li deia a les meves amigues de la nit
que algun dia les podria tocar.

Les llargues nits amb mil pensaments,
mil espinessentia dins la pell,
mil batalles dins la ment,
solament amb les estrelles i els ocells.
Aquell nin amb una mà cap al cel,
i l'altra aguantant al cor cec.

Ón estàn totes aquelles conversacions?
Ara sé que tot era un reflex d'il·lusions.
Les estrelles, del meu interior eren al·lusions:
les esperances d'un nin desesperat.
Estimades estrelles, us trobo a faltar.
Us vaig prometre que anava a arribar,
però els ocells ja poc poden volar.
Amigues, quan més passa el temps
més danyades tenen les ales.
Podríeu, si us pla, u tornar i curar-les?
us espero en les nits a totes hores.